soudu prvnímu, aby po právomoci nově rozhodl potřebné zařídiv. Odůvodnění:

Zrušení společnosti musí býti podle čl. 129 obch. z. opovězeno k zápisu do obchodního rejstříku a má obchodní soud účastníky, to jest, společníky k opovědi této donucovati. Společníci jsou pak také povinni podle čl. 135 obch. z. opověděti likvidatory k zápisu do obchodního rejstříku. Z toho následuje, že skutečnosti právě uvedené mohou býti zapsány jen k opovědi všech účastníků. K opovědi jednoho ze společníků bylo by lze provésti zápis jen tehdy, když druhý společník opověď spolupodepsati odpírá a proti němu v základě právoplatného rozsudku povolen byl exekuční zápis tuto uvedených skutečností.

Tohoto předpokladu však v daném případě není. Opověď zrušení a likvidace firmy učinil podle protokolu ze dne 15. IV. 1925 společník firmy X sám a následkem této opovědi měl rejstříkový soud podle čl. 129 obch. z. přiměti druhého společníka, aby i ten opověď tu spolupodepsal aneb stejnou sám podal, neměl, ale na základě pouhé jednostranné opovědi zápis zrušení a likvidace firmy povoliti.

Nejvyšší soud sice dovolacímu rekursu nevyhověl ale na podkladě jiného odůvodnění. A to:

Dovolací soud nesdílí názoru soudu rekursního, že k zápisu zrušení a likvidace firmy obchodní společnosti je nutno, aby dotyčné oznámení bylo podáno, pokud se týče podepsáno všemi veřejnými společníky. Nesporno-li, jako v přítomném případě, že společnost byla zrušena, že firma přešla v likvidaci a že likvidatory, ježto ani smlouva ani usnesením společníků jiné osoby za likvidatory nebyly povolány, jsou společníci zrušené společnosti, stačí, když oznámení o zrušení společnosti, nastalé likvidaci a likvidatory učiní i jeden ze společníků. Tím jest pořádkovým předpisům čl. 129 a 135 obch. z. vyhověno. Opáčné stanovisko rekursního soudu nemá v zákoně opory, neboť zákon v citovaných článcích o všech společnících nemluví.

Než přes tento rozdíl stanoviska nedalo se vyhověti dovolacímu rekursu. K tomu, aby likvidační firma a likvidatoři byli do rejstříku zapsáni, nutno podle čl. 135 odst. 1. obch. z., aby likvidatoři buď osobně před obchodním soudem svůj podpis znamenali neb znamenání v ověřené formě soudu podali. Druhý společník a likvidator Z toho dosud neučinil. Pro tento nedostatek jednoho z likvidatorů v oznámení o likvidaci a likvidatorech bylo usnesení prvního soudu rekursním soudem právem zrušeno a na prvním soudu bude, aby k odstranění uvedeného nedostatku potřebné kroky (čl. 135 odst. 3 obch. z.) zařídil a pak o návrhu společníka X ohledně likvidační firmy a likvidatorů, třeba tento návrh jen on sám byl podepsal, znovu rozhodl. —er.

Rozhodnutí nejvyššího soudu

ve věcech občanských.

Čís. 3441. Třebaže k návrhu dědice nařízeno bylo svolání pozůstalostních věřitelů (§ 813 obč. zák.), nelze z důvodu § 42 čís. 6 ex. ř. povoliti odklad exekuce na jednotlivé součásti pozůstalostního jmění, bylo-li za odklad žádáno teprve, když již vymáhající věřitel nabyl exekučního práva zástavního. (Rozh. ze dne 29. ledna 1924, R I 45/24.)

Čís. 3449. O nároku manžela, by se manželka vrátila do společné domácnosti (§ 92 obč. zák.), jest rozhodovati sporem, pro nějž jest věcně příslušným sborový soud prvé stolice (§ 50 čís. 3 j. n.). (Rozh. ze dne 29. ledna 1924, R II. 18/24.)

Čís. 3467. Směnka, jejíž směnečný peníz byl po podpisu dlužníka padělaním zvýšen, jest vůči majiteli, jenž o padělání věděl anebo dokonce na něm se súčastnil, celá neplatná. (Rozh. ze dne 5. února 1924, Rv I 126/24.)

Čís. 3472. Je-li to v obci zvykem, lze uložiti vlastníku ohražení (§ 858 odstavec druhý, obč. zák.) po levé straně od vchodu. (Rozh. ze dne 5. února 1924, Rv II 473/23.)

Čís. 3475. Škůdce jest povinnen nahraditi též náklad na postavení náhrobku usmrcenému. (Rozh. ze dne 5. února 1924, Rv II 782/23.) »Dr. L.«

ZE DNE.

Nesprávnosti při projednávání pozůstalostí. Poslední dobou docházejí od soudů na komory oznámení, že notáři nepočínají si při projednávání pozůstalostí bezvadně. — Zejména se přihází často, že notář projedná pozůstalost na základě závětě formálně neplatné, na př. podepsané dvěma svědky. — Upozorňujeme, že v takovémto případě, když nedostává se závěti zákonem předepsané formy, nemůže notář projednati pozůstalost na základě závěti, i kdyby dědicové uznali platnost takovéhoto pořízení.

Zpráva o schůzi pražského odboru spolku notářů čsl., jež se konala dne 26. září 1925 v místnostech u Bumbrlíčka. Schůzi první po prázdninách, zahájil starosta odboru Dr. Černý přivítáním přítomných, mezi nimiž byl jm. p. notář z města Žďáru na Moravě. Předseda věnoval úmrtní vzpomínku zemřelému notáři Dru. Mokrému, u něhož ocenil jeho přednosti a význam pro stav. Dále věnoval vzpomínku zemřelému kandidátu Rudolfu Žákavci, jenž zemřel v Kdyni. Shromáždění vyslechlo obě úmrtní vzpomínky stojíc. Potom přednášel p. notář z Kutné Hory Hejna o poměru substituta k pozůstalosti zemřelého notáře. Obsah přednášky uveřejněn bude v příštím čísle. Upozorňujeme již zde na obsah ten, poněvadž jedná o věcech celkem málo známých způsobem právnicky výstižným. Pan přednášející provedl anketu o poměrech a v přednášce podal výsledek svých zkušeností z ankety. Shromáždění se usneslo doporučiti vydání směrnic upravujících poměry substitutův k pozůstalostem notářů. Směrnice ty budou předloženy sboru notářů komory Pražské. Na přednášku přičlenila se debata, jíž se čile účastnili pp. Dr. Ponec, president dr. Čulík, Jiřík, Dr. Šimek, Dr. Svoboda, Krajíček a jiní. Pan předsedající poděkoval p. notáři Hejnovi za jeho velmi cennou přednášku, jež přinesla mnoho poučení a vnesla světlo do neupravených poměrů a konstatoval, že jest vzácný zjev vyspělosti a vysoké mravní úrovně stavu notářského, nedochází-li na tomto poli, zákonodárstvím neupraveném, k sporům. Vtipně okořenil večer pan Dr. Ponec, jenž zastával názor, že notář nemá dělat jiné testamenty než veřejné. —ý.

Čís. jed. 1025 n. k.

Vyhláška notářské komory v Praze.

Podepsané notářské komory došlo níže uvedené upozornění zemského inspektorátu pro zemské dávky v Praze, ze dne 26. září 1925 č. R 64/1925:

»Zemský inspektorát pro zemské dávky v Praze jakožto úřad pověřený vyměřováním dávky z přírůstku hodnoty zasílá četné dotazy notářům, zastupujícím strany dávkou povinné. Odpovědi na takové dotazy dějící se »k úřednímu vyzvání« požívají osvobození od poštovného podle čl. II. bodu 4. zák. ze dne 2. října 1865 ř. z.

Než některá notářství v Čechách označují i korespondenci vlastní — tedy dopisy, jimž úřední vyzvání nepředcházelo — jako »věc úřední poštovnému nepodléhající« a dopouštějí se tím zkrácení poštovného ke škodě státu.

Dopisy podobné týkají se výlučně jen dávky z přírůstku hodnoty (vyměřovacího řízení) — tedy agendy — při níž dotyčný notář vystupuje jako zástupce strany, nikoliv tedy ve funkci soudního komisaře.

Zemský inspektorát obrací se proto na tamní ctěnou komoru žádaje, aby laskavě vyrozuměla notářství ve svém obvodu a udělila jim potřebné pokyny ve věci shora vyznačené.«

Veškeří pp. členové kolegia upozorňují se na tuto výtku.

Notářská komora v Praze,
dne 10. října 1925.

Moravsko-slezský odbor spolku čsl. notářů v Brně konal v sobotu, dne 3. října 1925 svou řádnou valnou schůzi za přítomnosti 39 členů.

Starosta spolku věnoval posmrtnou vzpomínku zesnulým kolegům Františku Lisickému a Dru Janu Slaměníkovi, jakož i příznivci a ochránci notářů zemřelému profesoru Dru Emilu Ottovi.

Při volbách vykonaných byli zvoleni vesměs dosavadní činovníci; na místě zemřelého notáře Dra Slaměníka byl do výboru zvolen notář Dr. František Kotěra z Kroměříže.

Valná schůze se usnesla, aby měsíční schůze odboru konaly se každou druhou neděli v měsíci v notářské kanceláři Dra Lisky v Brně, a to jedna nebo dvě v Přerově, a aby o těchto schůzích členové byli poštovními lístky uvědoměni.